



สรุปข่าวรัฐสภา

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

การประชุมร่วมกันของรัฐสภา ครั้งที่ 10 (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่สอง)

วันศุกร์ที่ 17 กุมภาพันธ์ 2566 เวลา 10.00 นาฬิกา ณ ห้องประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชั้น 2 อาคารรัฐสภา นายชวน หลีกภัย ประธานรัฐสภา เป็นประธานการประชุมร่วมกันของรัฐสภา ครั้งที่ 10 (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่สอง) โดยมี ศาสตราจารย์พิเศษพรเพชร วิชิตชลชัย รองประธานรัฐสภา ผลัดเปลี่ยนทำหน้าที่ประธานการประชุม เมื่อสมาชิกครบองค์ประชุมแล้ว ประธานฯ ได้ดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระ ดังนี้

(1) เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม

ประธานฯ แจ้งต่อที่ประชุมว่า มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรขอลาประชุม จำนวน 52 คน และสมาชิกวุฒิสภาขอลาประชุม จำนวน 45 คน รวมสมาชิกรัฐสภาขอลาประชุมในเวลา 10.35 นาฬิกา จำนวน 97 คน วันนี้สถานภาพของรัฐสภา มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ จำนวน 417 คน สมาชิกวุฒิสภาที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ จำนวน 249 คน รวมสมาชิกรัฐสภาที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ จำนวน 666 คน องค์ประชุมวันนี้จึงเป็นจำนวน 333 คน

ที่ประชุมรับทราบ

(2) รับรองรายงานการประชุม

ไม่มี

(3) เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว

ร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว (พิจารณาต่อจากการประชุมร่วมกันของรัฐสภา ครั้งที่ 6 (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่สอง) เป็นพิเศษ วันอังคารที่ 24 มกราคม 2566)

ประธานฯ แจ้งว่า ตามที่ได้ตกลงไว้เมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2566 ว่าจะจัดการประชุมเพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. และได้ขอความร่วมมือนัดประชุมในวันศุกร์ที่ 17 กุมภาพันธ์ 2566 เพื่อให้มีการพิจารณากฎหมายฉบับนี้ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของทุกฝ่ายที่มีความตั้งใจและยืนยันว่าจะช่วยกันผลักดันให้กฎหมายฉบับนี้ผ่านไป โดยจากการพิจารณาในครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 24 มกราคม 2566 เป็นการพิจารณาต่อในมาตรา 8/1 จนถึงมาตรา 14 ซึ่งกรรมาธิการที่ขอสงวนความเห็นและสมาชิกฯ ผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติได้อภิปรายทุกท่านแล้ว ประธานฯ ได้สั่งปิดการประชุมเพื่อลงมติในการประชุมครั้งต่อไปคือในวันนี้

ทั้งนี้ สมาชิกฯ ได้เสนอญัตติตามข้อบังคับการประชุมรัฐสภา พ.ศ. 2563 ข้อ 33 ขอให้พิจารณาแยกประเด็นในการลงมติเป็นรายอนุมาตรา และมีสมาชิกฯ ขอรื้อว่าควรดำเนินการลงมติตามระบบการลงมติ ตามข้อบังคับการประชุมรัฐสภา พ.ศ. 2563 โดยควรถามว่าเห็นด้วยกับที่คณะกรรมการแก้ไขหรือไม่ หากเห็นด้วยกับกรรมาธิการเสียงข้างมากก็ไม่จำเป็นต้องแยกประเด็น และเป็นไปตามธรรมเนียมปฏิบัติที่ดำเนินการมา

ประธานฯ ชี้แจงว่า ตามหลักการลงมตินั้นไม่ได้แยกเป็นอนุมาตรา และจะลงมติไปตามระบบการลงมติ ตามกระบวนการของข้อบังคับการประชุมรัฐสภา พ.ศ. 2563 กล่าวคือจะลงมติตามที่กรรมาธิการเสนอให้แก้ไขหรือไม่ หากไม่เห็นด้วยก็คงไว้ตามร่างเดิม หากเห็นว่าควรแก้ไขก็จะถามต่อไปเนื่องจาก

มีผู้สงวนความเห็นและผู้แปรญัตติว่าจะยึดเอาตามที่กรรมาธิการเสียงข้างมากแก้ไขหรือยึดตามที่กรรมาธิการขอสงวนความเห็นในทุก ๆ มาตรา อย่างไรก็ตาม สมาชิกฯ ก็สามารถเสนอความเห็นได้เช่นกันแต่ต้องขอมติจากที่ประชุม ซึ่งหากไม่ต้องการเสียเวลาเราควรดำเนินการไปตามปกติ จากนั้น ที่ประชุมได้พิจารณาต่อในมาตรา 14

มาตรา 14

มีการแก้ไข

ที่ประชุมมีมติเห็นชอบให้มีการแก้ไข ด้วยคะแนน 319 เสียง และเห็นชอบกับการแก้ไขของคณะกรรมาธิการเสียงข้างมาก ด้วยคะแนน 242 เสียง

มาตรา 15

มีการแก้ไข

มีกรรมาธิการขอสงวนความเห็น และผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

ประเด็น การจัดการศึกษาของเอกชนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามมาตรา 8 (1) (2) (3) (4) (5) และ (6) ต้องไม่มุ่งแสวงหากำไรมาแบ่งปันกัน เว้นแต่จะมีกฎหมายอนุญาตให้ทำได้

กรรมาธิการผู้ขอสงวนความเห็น และผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ อภิปรายให้ข้อคิดเห็นข้อสังเกต และข้อเสนอแนะในประเด็นต่าง ๆ อาทิ มาตรา 15 กล่าวถึงมาตรา 8 อนุมาตรา (1) ถึง (6) เท่านั้น ส่วน (7) ซึ่งเป็นเรื่องช่วงวัยการศึกษาของระดับอุดมศึกษาไม่ได้ใส่ไว้ในมาตรานี้ นอกจากนี้ เนื้อความยังเน้นไปในระดับการศึกษาที่ต่ำกว่าระดับอุดมศึกษาและมีเนื้อหาที่ขัดแย้งกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 จึงตั้งข้อสังเกตว่ากรรมาธิการได้ศึกษาเรื่องการเรียนรู้ตลอดชีวิตในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติหรือไม่ อีกทั้ง สมาชิกฯ ยังเสนอแนะว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ดำเนินการอย่างเร่งรีบจนเกินไป และขณะเดียวกันผู้ปฏิบัติบางส่วนได้แสดงออกถึงการต่อต้านร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ จึงมีความกังวลว่า หากรัฐสภาพิจารณาอย่างเร่งรีบจะทำให้เกิดความไม่รอบคอบและไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร จึงเสนอให้ชะลอการพิจารณาไปก่อนเพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อผู้เรียนและผู้ปฏิบัติงาน ทั้งนี้ เข้าใจดีว่าทุกฝ่ายมีความหวังดีในการเร่งพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แต่ก็ควรดำเนินการด้วยความรอบคอบเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดมากที่สุด อีกทั้งสมาชิกฯ มีความกังวลว่าในชั้นกรรมาธิการได้พยายามอย่างยิ่งที่จะชี้ให้เห็นถึงข้อบกพร่องของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ แต่ได้รับการแก้ไขเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่กลับเพิ่มมาตราอื่น ๆ เข้ามาอีก สำหรับในมาตรา 15 นั้น เมื่อเป็นแม่บทและเป็นสิ่งที่จะนำพาในมาตราอื่น ๆ แต่กลับไม่มีการระบุถึงระดับอุดมศึกษาซึ่งก็มีความสำคัญเช่นกัน จึงขอให้รัฐบาลกลับไปหารือกันอีกครั้ง

ประธานคณะกรรมาธิการฯ ตอบชี้แจงว่า ในวาระแรกที่กรรมาธิการฯ ได้ตัดออกนั้นกรรมาธิการฯ ได้พิจารณามาตรานี้โดยเฉพาะวาระแรกพอสมควร ใช้เวลาถกเถียงกันถึง 3 รอบ แต่ก็ยังไม่จบเพื่อให้ได้ความกระจ่าง โดยในร่างเดิมนั้นระบุว่า ต้องไม่มุ่งแสวงหากำไรมาแบ่งปันกัน ซึ่งได้รับฟังจากผู้ประกอบการซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชน โรงเรียนนานาชาติ และโรงเรียนการกุศลว่าหากเขียนไว้เช่นนี้จะนำไปสู่การจัดการศึกษาเอกชนยากขึ้นหรือไม่ ซึ่งในที่สุดแล้ว คณะกรรมาธิการฯ จึงมีมติด้วยเหตุผลว่า หากตัดออกให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นก็จะสามารถเปิดเส้นทางให้มีความยืดหยุ่นให้ภาคเอกชนได้มีโอกาสในการจัดการศึกษาได้เพื่อให้เกิดความสามารถในการบริหารจัดการศึกษาเอกชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และโรงเรียนเอกชนสามารถนำกำไรบางส่วนมาใช้ในการบริหารจัดการกิจการของตนเองต่อไป ทั้งนี้ ในวาระสองนั้น กรรมาธิการฯ ไม่ได้แก้ไข โดยเป็นเรื่องของการที่รัฐจะต้องเข้ามาช่วยในการดำเนินการทางภาษีที่จะช่วยเหลือโรงเรียนเอกชน

ที่ประชุมมีมติเห็นชอบให้มีการแก้ไข ด้วยคะแนน 318 เสียง และเห็นชอบกับการแก้ไขของคณะกรรมการธิการ ด้วยคะแนน 284 เสียง

มาตรา 16

มีการแก้ไข

มีกรรมาธิการขอสงวนความเห็น และผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

ประเด็น ให้กระทรวงศึกษาธิการดำเนินการให้สถานศึกษาของเอกชนที่จัดการศึกษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามมาตรา 8 (1) (2) (3) (4) (5) และ (6) จัดให้ครูได้รับเงินเดือนค่าตอบแทน เงินหรือสิทธิประโยชน์อื่นให้สอดคล้องกับครูของสถานศึกษาของรัฐที่จัดการศึกษาในระดับดังกล่าว ทั้งนี้ รัฐจัดให้มีเงินอุดหนุนแก่ครูของสถานศึกษาของเอกชนเป็นการเพิ่มเติมได้

กรรมาธิการผู้ขอสงวนความเห็น และผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ อภิปรายให้ข้อคิดเห็นข้อสังเกต และข้อเสนอแนะในประเด็นต่าง ๆ อาทิ กรรมาธิการขอสงวนความเห็นให้คงไว้ตามร่างเดิมเนื่องจาก การบังคับให้รัฐต้องจัดให้มีเงินอุดหนุนแก่ครูของสถานศึกษาของเอกชนเป็นการเพิ่มเติมได้ตามที่กฎหมายกำหนด รวมทั้งยังมีความเกี่ยวข้องกับงบประมาณจึงต้องขอความเห็นจากรัฐบาลก่อนหรือไม่ อีกทั้งสถานศึกษาเอกชนยังมีมากมายหลายระดับที่มีการเก็บค่าเทอม ค่าบำรุง และค่าเล่าเรียนจำนวนมาก ซึ่งสถานศึกษาบางแห่งไม่ต้องการเงินอุดหนุนจากรัฐบาล การใช้คำว่า “อาจ” แทนคำว่า “ต้อง” จึงเหมาะสมอยู่แล้ว ส่วนที่มีคำเพิ่มเติมว่าตามที่กฎหมายกำหนดทำให้การได้รับเงินดังกล่าวต้องทำเป็นพระราชบัญญัติทุกกรณี แทนที่จะอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการนโยบายการศึกษาแห่งชาติเท่านั้น จึงขอให้คงไว้ตามร่างเดิมนอกจากนี้ การจ่ายเงินให้แก่ครูเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้วแต่ต้องให้สถานศึกษาเป็นผู้จัดให้ ไม่ใช่รัฐเป็นผู้จัด โดยรัฐเป็นเพียงให้การอุดหนุนแก่สถานศึกษาที่ควรได้รับเท่านั้น นอกจากนี้ สมาชิกฯ ได้เสนอแนะให้รัฐอุดหนุนเงินวิทยฐานะหรือสิทธิประโยชน์อื่นให้สอดคล้องกับครูของสถานศึกษาของรัฐที่จัดการศึกษาในระดับดังกล่าวเพิ่มเติมด้วย อาทิ ค่ารักษาพยาบาล ตลอดจนสร้างเสริมและสนับสนุนบุคลากรครูให้ได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมและมีชีวิตที่ดีโดยควรใช้โครงสร้างเดียวกับสถานศึกษาของรัฐ และคาดหวังว่าการปฏิรูปการศึกษาจะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาเพื่อสร้างกำลังคนให้กับประเทศชาติ รัฐไม่ควรสร้างกฎระเบียบขึ้นมาเพื่อผูกมัดระบบการศึกษาและควรทำให้เกิดความยืดหยุ่นมากที่สุด

ประธานคณะกรรมการธิการฯ ตอบชี้แจงว่า คณะกรรมาธิการฯ ได้รับฟังความคิดเห็นจากกระทรวงศึกษาธิการที่ไปรับฟังความคิดเห็นจาก 4 ภูมิภาค คณะกรรมการอิสระ และการรับฟังความคิดเห็นตามมาตรา 77 ของรัฐธรรมนูญมาประกอบกัน รวมทั้งนำข้อคิดเห็นจากโรงเรียนเอกชนที่เป็นผู้ประกอบการที่ได้ให้ความเห็นต่อร่างเดิมที่ใช้คำว่า “อาจ” ตลอดจนครูโรงเรียนเอกชน และที่สำคัญมีผู้ประกอบการที่มาร่วมเป็นคณะกรรมการฯ ด้วย ทั้งนี้ ประเด็นที่ใช้คำว่า “อาจ” กับ “ต้อง” นั้น จะแก้ปัญหาเรื่องความเหลื่อมล้ำ โดยเป็นที่ทราบกันดีว่าความเหลื่อมล้ำระหว่างครูเอกชนกับครูของรัฐนั้นมีมานานแล้วแต่ไม่ได้มีโอกาสเขียนไว้ในกฎหมาย ซึ่งสมาชิกฯ มีความเห็นตรงกันกับคณะกรรมการฯ ว่า หากจะเขียนให้ชัดเจนต้องใช้คำว่า “ต้อง” และให้ระบุในตอนท้ายว่าให้กำหนดรายละเอียดว่าจะให้ใคร อย่างไร ซึ่งจะเป็นหลักประกันให้กับครูโรงเรียนเอกชนทั่วประเทศ จึงเป็นที่มาของการเขียนมาตรานี้

ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ชี้แจงเพิ่มเติมว่า บทบัญญัติในมาตรา 16 ที่กำหนดในการใช้คำว่า “อาจ” หรือ “ต้อง” ที่กรรมาธิการฯ ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมนั้น ในการพิจารณาว่าถ้อยคำทั้งสองคำมีความแตกต่างกันหรือไม่ โดยคำว่า “อาจ” เป็นทางเลือกที่ผู้ปฏิบัติอาจพิจารณา โดยเฉพาะ

มาตรา 16 กระทรวงศึกษาธิการอาจพิจารณาในการช่วยเหลืออุดหนุนในเรื่องของค่าตอบแทนที่เป็นเงินเดือนหรือค่าตอบแทนครู แต่คำว่า “ต้อง” นั้น ตามกฎหมายจะมีสภาพบังคับที่จะต้องดำเนินการจัดให้อย่างไรก็ตาม ในคำว่า “ตามที่กฎหมายกำหนด” นั้น จะเป็นการกำหนดในรายละเอียดอีกครั้งว่าในการอุดหนุนการช่วยเหลือนั้นจะอุดหนุนอย่างไร ซึ่งอาจกำหนดในพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนที่มีอยู่แล้วหรือกำหนดเป็นพระราชบัญญัติเฉพาะอย่างอื่นที่จะพิจารณาดำเนินการต่อไปในอนาคต

จากนั้น ที่ประชุมได้มีการลงมติ แต่ก่อนที่จะเปิดเผยตัวเลขขององค์ประชุม ประธานฯ ได้กล่าวว่า ในช่วง 4 ปีที่ผ่านมา ขอบขอบคุณสมาชิกฯ ที่ได้ประชุมร่วมกัน ได้ผ่านร่างรัฐธรรมนูญ 1 ฉบับ มีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ 2 ฉบับ มีการประกาศร่างพระราชบัญญัติตามหมวด 16 ของรัฐธรรมนูญ 13 ฉบับ และมีหนังสือสัญญาที่สภาให้ความเห็นชอบ 17 ฉบับ ทั้งนี้ 4 ปีนี้เรามองไปในทางบวกว่าได้รับความร่วมมือด้วยดีแม้ช่วงปลายจะมีปัญหาบ้าง แต่มองเรื่องของผลดีที่เกิดขึ้นมากกว่าผลร้าย แม้จะมีความเห็นแตกต่างบ้างก็เป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ แต่หากไม่ได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายเราก็ไม่สามารถทำงานมาถึง 4 ปีได้ ขอบขอบคุณสมาชิกฯ ทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมือมาจนถึงขณะนี้ การเปิดสมัยประชุมวิสามัญนั้น ไม่อยู่ในสถานะที่สภาจะทำเองได้โดยเป็นเรื่องของรัฐบาล อย่างไรก็ตามแม้วันนี้คาดว่าจะเป็วันสุดท้ายของการประชุมร่วมกันของรัฐสภาก็ตาม นอกจากจะขอบขอบคุณทุกคนแล้ว ก็ขอให้ทุกคนประสบความสำเร็จในทางการเมืองสำหรับผู้ที่มาจากการเลือกตั้ง สำหรับสมาชิกวุฒิสภานั้นส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความรู้ที่นำเคารพนับถือ ตนจึงห้ามเสมอว่าไม่ควรพาดพิงหรือเหมาทั้งหมดและทำให้เขาเหล่านั้นเสียใจ และหวังว่าท่านจะเป็นกำลังสำคัญของบ้านเมืองในหน้าที่ของแต่ละฝ่ายต่อไป

ทั้งนี้ เนื่องจากองค์ประชุมไม่ครบ ประธานฯ จึงสั่งปิดประชุมในเวลา 14.26 นาฬิกา

ปิดการประชุมเวลา 14.26 นาฬิกา

จัดทำโดย กลุ่มงานสื่อมวลชน สำนักประชาสัมพันธ์
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร